

duceerd worden; alleen heeft in sommige clubs het lid het recht een vriend ten eten te noodigen. In enkele Cercles is ook deze uitnoodiging onmogelijk. Daar waar de vrijheid hiertoe bestaat, verschijnt de gast tegen het etensuur; hij kan een kijkje nemen van de conversatie- en leeszalen, zonder echter de speelzalen te kunnen binnentreden, en na het gebruik van de koffie in de Salons, die daarvoor bestemd zijn, verlaat hij de lokalen — doorgaans zeer tevreden over het goede diner dat in een Parijschen Cercle gediend wordt, en met een zekeren indruk van verbazing over de keurige en echt comfortable inrichting, die hij er aantrof. Zoo ging het ook mijn vriend, die er de opmerking bijvoegde, dat hij den Franschen „Valet de pied” de voorkeur gaf boven den traditionelen Hollandschen „Jan”.

Hij zou, geloof ik, niet afkeerig zijn geweest van het denkbeeld, om na dien welbesteden dag zich vroegtijdig aan Morpheus toe te vertrouwen, doch mijn programma is niet uitgeput, en tegen 10 uur rijden wij naar de Rue de la Montagne Sainte Geneviève, na alvorens onzen Inspecteur van politie te hebben afgehaald. Genoemde straat bevat een drietal bals van den laagsten rang, allen gehouden in de achterzaal van befaamde kroegen. Het „bal d'Octobre” is het meest typische van de drie. Vier politie-agenten zijn voor en in het lokaal geposteed. Het publiek betaalt 25 centimes entrée, in vertering, en voor eene dans wordt door den Cavalier 10 centimes geofferd, die een dikke Cerberus collecteert zoodra de muziek zich doet hooren en de paren in slagorde staan. De sociale positie van de dames laat zich zonder omschrijving begrijpen; wat de heeren betreft, zij zijn getrouwe klanten der gerechtszalen, en meerendeels bij onzen Cicero bekend.

Wanneer gij die gelaatstrekken in uw geheugen grift, en over eenige jaren andermaal „la Nouvelle Calédonie” bezoekt, zult gij ze er meerendeels terugvinden, merkt deze op.

Men kijkt ons wel met zekere bevreemding aan, maar niemand uit zijne opmerking. De atmosfeer is bedwelmend, de schetterende blaasinstrumenten maken ieder gesprek onmogelijk; wij genieten in stilte. De drie bals, die wij achtereenvolgens bezoeken, gelijken op elkander als evenzoovele waterdruppels. Het is middernacht als wij die democratische buurt vaarwel zeggen, en de buitenlucht met volle teugen inademen. Een half uur later staan wij voor dezelfde Halles, die wij 's morgens bezocht hebben, doch nu zijn alle hekken gesloten, niettegenstaande het elektrische licht aan die uitgestrekte gebouwen leven en een vroolijk aanzien geeft.

Daar binnen heerscht een doodsche rust, maar daar buiten bereidt men zich voor tot den dagelijkschen strijd, die zoo straks het openen der hekken zal te voorschijn roepen.

Honderden wagens zijn voor de trottoirs geschaard, en reeds hebben de „forts de la Halle” de tallooze manden in wiskundige reien gerangschikt. Het is een oud gebruik, waarin men juist sinds kort verandering wil brengen, dat de „maraichers” het recht niet hebben hunne wagens te ontladen, maar